

Chương 1

Khuong Diệu có một đôi tay rất đẹp.

Nó cũng giống như tên của cô, khéo léo, thon dài và trắng mịn.

Ngay cả khi duỗi thẳng bàn tay, các khớp ngón tay cũng không tối màu như người bình thường, ngược lại còn có màu hồng nhạt.

Cô không thích sơn màu móng, mười ngón để trần tự nhiên, nhưng nó lại giống như thường xuyên được trau chuốt, hồng hào sáng bóng.

Nếu như soi dưới ánh mặt trời, từng móng nhỏ sáng trong như châu ngọc.

Ngay lúc này đây, hai bàn tay ấy đang hăng say làm việc.

Một tay cầm bảng phấn, một tay cầm cọ, quét quét phần quai hàm của người kia.

Chủ nhân của đôi bàn tay ấy đứng quay lưng về phía gương, cơ thể bé gầy đung đưa theo động tác.

Người bên cạnh cô đang nhìn thẳng vào gương, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp.

Thân trên khẽ nghiêng, tránh cho góc mặt bị che tối, đảm bảo ánh đèn chiếu sáng được toàn bộ.

Trang điểm ở một nơi ánh sáng kém như vậy, thật không biết phải nói thế nào. Nhưng cô cũng đành phải phối hợp với công việc của mấy chuyên viên trang điểm.

Cô gái xinh đẹp ngắm nhìn bàn tay của Khương Diệu, lại cúi mắt nhìn xuống tay mình, buột miệng hỏi: “Chị Khương, tay chị đẹp thật đấy, bình thường chị dùng kem dưỡng tay nào thế?”

“Sao?” Khương Diệu đánh phần mặt bên trái của cô gái kia xong, mới đặt bảng phấn xuống, nhìn năm ngón tay trắng trẻo của mình: “Bách Tước Linh đấy, chỉ dùng thu đông thôi, mùa hè thì không ạ”.

Cô trả lời xong thì thuận tiện nhìn qua bàn tay cô gái kia.

Rất nhỏ, ngón tay còn hơi mập.

Nhìn cũng rất đáng yêu lại phù hợp với tuổi của cô ấy.

“Chỉ thế?”

“Ừ, dùng cho tay thôi mà, không cần phải thương hiệu gì cao sang cả”.

Cô gái bĩu môi: “Mặt nạ tay cũng không dùng?”

“Không cần.” Khương Diệu đi sang bàn bên cạnh.

“Đúng là quá đáng mà,” Cô gái đó liếc mắt nhìn cô một lúc rồi thở dài: “Haiz... tôi mà có bàn tay giống chị, nhất định một tuần phải làm móng một lần, mỗi ngày đều dùng La Prairie trước khi ngủ, chăm chút cẩn thận tỉ mỉ, chụp bức ảnh nào cũng phải lộ tay ra mới được kìa, rồi đăng lên weibo nữa”. Cô lại chớp chớp nhìn tay mình, làm bộ chán nản: “Tay của tôi xấu chết đi được, thật muốn kéo dài bọn nó ra”.

“Không xấu mà.” Khương Diệu trả lời, đầu cũng không quay lại, lấy một cây cọ nhỏ từ trong túi, quét lớp phấn tông màu nhạt, phủ lên hốc mắt và phần chân mũi: “Thượng đế giành nhiều thời gian và công sức vẽ ra nét mặt và dáng người của cô như thế, cho nên tay mới không được chú trọng lắm. Cô xem mũi của cô này, rất đẹp, lại cao, tôi không cần dùng phấn để đánh thêm nữa”.

“Hi hi, chị biết ăn nói quá.” Cô gái nhìn chăm chú vào khuôn mặt mình trong gương, cười rục rĩ như hoa mới nở.

Cô gái này tên là Đồng Tĩnh Niên, là một ngôi sao mới nổi.

Lần đầu đã được mời đóng quảng cáo cho Ương thị, chỉ trong thời gian ngắn danh tiếng nổi lên như cồn.

Trong quảng cáo này, cô diễn vai một sinh viên trẻ trung xinh xắn tình nguyện lên vùng núi làm cô giáo. Đường núi xa xôi, có khi sau giờ tan học còn phải đưa các em học sinh về nhà, không tránh khỏi trèo non lội suối, một nắng hai sương.

Có hôm trên đường trở về, trời đổ mưa tí tách, dưới chân trơn trượt, cô giáo trẻ không cẩn thận trượt ngã, cả người ướt át, bản không chịu được.

Hốc mắt cũng dần ửng đỏ, nhưng cô vẫn cố gắng đứng lên, sau đó nhìn lại về phía sườn núi, nơi đó có một mái nhà nhỏ với ánh lửa màu cam lập lòe, là nhà của học trò cô.

Cô gái bắt giắc mỉm cười, đưa tay lau nước mắt, bùn lấm lem trên mặt cũng không hề hay biết.

Trên màn ảnh, gương mặt tươi trẻ được phóng to, giống như đóa hoa sơn trà màu trắng, xinh đẹp đến mức khiến người ta thần thức, cho nên đoạn phim này rất thuyết phục người xem.

Thực ra ngoài đời thực Đồng Tĩnh Niên mới vừa hai mươi tuổi, còn chưa tốt nghiệp ngành điện ảnh. Chỉ trong một đêm, đoạn quảng cáo này đã tạo ra hiệu ứng rất lớn, hàng loạt các sản phẩm đại diện, quảng cáo chụp hình nướm nướp chạy tới, quả là một khởi đầu vô cùng tốt đẹp và vang dội cho một minh tinh.

Tuy rằng tuổi của Đồng Tĩnh Niên không lớn, nhưng người đại diện của cô lại là người đã lăn lộn hơn mười năm trong giới giải trí, thầy Tống.

Cách chọn kịch bản và mắt nhìn của anh cực kì chuẩn xác và kĩ càng.

Tìm suốt một tháng, thầy Tống mới tìm được một nhân vật cổ trang thích hợp nhất với Đồng Tĩnh Niên.

Cô gái này là Thái Bình công chúa lúc trẻ.

Bộ phim cổ trang này có tên là “Thái Bình”.

Hai chữ, cực kì đơn giản.

Nhìn qua cũng biết là câu chuyện kể lại thời Thái Bình công chúa khi còn sống.

Đồng Tĩnh Niên đảm nhiệm vai lúc công chúa đã trưởng thành.

Cô gái này mặc thường phục hằng ngày, không cần phát hương sam hay thêm lụa vào tay áo, nhưng vẻ tao nhã cổ điển lại không hề thiếu, bộc lộ hết phong tư của người chủ mẫu, đúng với vẻ quý nữ hoàng thất thời xưa cổ.

Hơn nữa cô lại thanh khiết trẻ trung, khả năng nắm vững lời thoại kịch bản cũng vô cùng tốt.

Đạo diễn lúc này mới yên tâm hài lòng.

Khuông Diệu là chuyên viên trang điểm của đoàn làm phim “Thái Bình”, cô đã thực hành vài năm, cộng thêm thiên phú tốt, khả năng hóa trang cũng có thể xem là lô hỏa thuần thanh.

Nhưng mà cô không phải người hóa trang chính của đoàn làm phim. Người có kĩ năng tuyệt hảo hơn nữa, chính là thầy của cô.

Phân trang điểm và kiểu tóc cho nam nữ nhân vật chính bình thường đều do thầy của cô toàn quyền phụ trách.

Trước mắt Khương Diệu chỉ được xem là trợ lý của anh mà thôi.

Nửa tháng này thầy cô ra ngoài làm việc, cho nên trách nhiệm được giao cho Khương Diệu và vài trợ lý khác, nhưng đa số công việc vẫn là do Khương Diệu làm.

Giống như hai ngày này, cô sẽ trang điểm cho nhóm diễn viên trẻ của đoàn làm phim.

Và Đồng Tĩnh Niên chính là người nhỏ tuổi nhất.

Lúc Khương Diệu đang đánh phần sống mũi cho cô ấy, một trợ lý chạy đến cửa phòng hóa trang, hồi thúc: “Thời trẻ của Thái Bình trang điểm xong chưa? Nam chính sắp tới rồi! Hôm nay phải chụp hình hai người họ đấy, trang điểm nhanh lên”.

Khương Diệu phát tay đáp: “Xong ngay đây, tôi làm thêm kiểu tóc nữa là xong. Lát đưa cô ấy sang phòng thay quần áo, cậu mang trang phục tới đi”.

“Được, tôi uống chút nước được không?” Người trợ lý nhìn xuống mặt đất. Trên đó đặt một thùng nước khoáng, còn lại hai ba chai.

Khương Diệu vừa định trả lời là được, Đồng Tĩnh Niên đã cười cười cướp lời: “Chút nước gì?”

Khương Diệu bật cười.

Người trợ lý mặt mày khổ sở: “Ôi Đồng tiêu thư, cô đừng trêu tôi mà.”

“Ha ha.” Cô gái trẻ tuổi nghe vậy thì bật cười vui vẻ.

Chắc là có người người nhắc tới chuyện uống nước, Đồng Tĩnh Niên mới nhận ra là mình cũng khát.

Cô cầm ly nước bên cạnh lên, lấy ống hút, hút một ngụm nhỏ, sau đó như chợt nhớ ra điều gì, cô trừng lớn mắt hỏi: “Cậu vừa nói nam chính là ai?”

Một chút son môi dính lại trên ống hút, giống như một đóa anh đào không cẩn thận rơi xuống một mảnh.

Khương Diệu vội vàng tô lên lại.

“Các cô còn chưa biết à?” Người trợ lý đóng nắp chai.

Bởi vì chưa xác định được thái độ của đối phương, vai nam chính Tiết Thiệu đến lúc đó vẫn được giữ bí mật.

Đạo diễn cũng thần thần bí bí, không hề nói với bất kì ai trong đoàn làm phim. Người nào có hỏi ông lại làm ra bộ huyền huyền ảo ảo, tùm tùm nói: “Đến lúc đó mọi người sẽ biết”.

“Đúng vậy, anh trai à, còn không mau nói đi.” Đồng Tĩnh Niên hờn dỗi, giọng điệu như đường như mật, muốn ngập cả tai người.

Đều là con gái mà da đầu Khương Diệu cũng run hết cả lên. Đương nhiên là anh trai trợ lý càng không can nỏi, không thừa nước đục thả câu nữa: “Đương nhiên là Phó Đình Xuyên nha”.

Nghe thấy tên này, Khương Diệu sừng sốt, động tác trên tay cũng bất ngờ dừng lại.

Lòng ngực căng cứng, nhịp tim như có một bàn tay vô hình vỗ đập.

Như con nai con chạy loạn, đến mức muốn nổ tung ra.

“Ôi... Hóa ra là anh ấy à...” Đồng Tĩnh Niên nhíu đôi mi xinh xắn.

Không ngờ đối phương lại là diễn viên lão làng như vậy, khiến một người mới như cô đột nhiên lại có một áp lực cực lớn: “Trước kia không phải đã nói anh ấy không diễn à?”

“Lời của truyền thông cô tin làm gì? Dân tình mong ngóng như vậy mà. Cho dù Phó đại soái ca không muốn diễn thật thì cuối cùng cũng bị miệng lưỡi của đạo diễn Đông nhà chúng ta thuyết phục thôi”. Người trợ lý bước tới cửa: “Tôi đi trước đây, thầy Phó nửa giờ nữa sẽ tới, Tiểu Khương nhanh chuẩn bị đi, cần nhắc xem phong cách gì thì phù hợp với Tiết Thiệu”.

“Ừ.” Khương Diệu vội vàng đè nén nỗi lòng, xoa tóc của Đồng Tĩnh Niên xuống.

Một mái tóc dài đen nhánh mềm mại tuôn ra, giống như thác mực.

Người trợ lý nói cũng đúng, fan mong ngóng như vậy cộng thêm sự cố gắng của đoàn làm phim đúng là có thể khiến anh thay đổi quyết định.

Đoàn phụ trách bộ phim cổ trang “Thái Bình” thuộc tập đoàn điện ảnh lớn nhất hiện nay Hoa Khải, cho nên dù là nhân vật chính hay nhân vật phụ, khả năng diễn xuất đều không hề kém.

Đương nhiên, danh tiếng cũng sẽ không nhỏ.

Từ khi trên weibo công bố tuyển diễn viên, bao nhiêu fan đã điên cuồng mong muốn ngôi sao yêu thích của mình được chọn, phải nói là cực kỳ náo nhiệt.

Trong đó nam minh tinh được mong ngóng nhất, chính là Phó Đình Xuyên.

Trong lúc nhàn rỗi chờ nam chính tới, Khương Diệu nói vài tiếng với trợ lý rồi tranh thủ đi WC.

Các cô làm chuyên viên trang điểm thường xuyên phải nhịn tiểu, công việc này đòi hỏi phải tập trung cao độ cộng thêm thời gian có hạn, cho nên thông thường ba bốn giờ đều đứng yên một chỗ. Nếu diễn viên nào không hài lòng có khi lại phải đi làm lại.

Gặp phải kiểu ngôi sao như thế đúng là khổ tới mức kêu trời không thấu.

Cho nên ngày thường lúc làm việc, Khương Diệu buộc phải giảm uống nước, rồi tranh thủ lúc luân phiên giữa các diễn viên để đi giải quyết.

Từ WC đi ra, Khương Diệu xoay xoay bả vai, bước tới bồn rửa tay. Vòi nước thuộc loại cảm ứng, chỉ cần cô đưa tay xuống là nước sẽ chảy ra. Trang điểm nhiều không tránh khỏi bị cọ phấn dính vào lòng bàn tay. Loại phấn trang điểm cho các diễn viên đều là loại bền trong thời gian quay phim dài, cho nên cũng rất ăn da, bị dính lâu sẽ cực kỳ không thoải mái.

Khương Diệu nhắm mắt, cẩn thận chùi rửa từng vết bẩn trên bàn tay, nếu không một lát nữa hai tay sẽ nhem nhuốc đầy màu.

Thấy vết bẩn sạch đi không ít, Khương Diệu phẩy phẩy tay giống như lúc này. Thế mà vòi nước vẫn không chảy, dù đứng gần, cách ra nó vẫn không hoạt động. Đúng là kì lạ. Khương Diệu bèn chuyển sang vòi nước khác.

Hai bên đấu tranh một lúc lâu, cho nên cô cũng không chú ý tới, ở nhà vệ sinh nam bên trái có một dáng người cao lớn đi sang bên này.

Một tay không bật được, Khương Diệu liền đổi thành hai tay, đặt ở dưới vòi nước rồi vỗ vỗ.

Chẳng lẽ xà phòng nhiều cũng ảnh hưởng à? Cho nên cảm ứng hồng ngoại không hoạt động nữa?

Đúng lúc đó có một bàn tay vòng qua người cô. Nhẹ nhàng, nhưng tốc độ lại rất nhanh, tách một tiếng, nước ào ào chảy ra, rơi xuống đầy tay Khương Diệu.

“Rửa đi”. Giọng nói đàn ông vang bên tai, văng vẳng bên tiếng nước.

Nói xong anh đi sang bồn rửa bên cạnh. Khương Diệu vội vàng gạt đầu cảm ơn, nhanh chóng rửa sạch tay mình. Bọt xà phòng trôi vào dòng nước xoáy rồi biến mất.

Cô vuốt vuốt bọt nước trên tay, nhìn sang người tốt bụng bên cạnh.

Người kia cũng đã rửa tay xong, vội tay lấy hộp giấy trên vách tường.

Khương Diệu chỉ nhìn thấy sườn bên mặt của anh, nhưng cũng đủ để màu đỏ ào ạt lên đỉnh đầu, ngập tràn trong tim, Khương Diệu giật mình đứng đờ một chỗ, nhìn người đó.

Dù cô có mù mắt đi nữa cũng nhìn ra được. Phía sau người đàn ông như là một khoảng trời mênh mông và Đỉnh viện. Anh đứng ngược lại với ánh sáng, bóng người mờ ảo như bức tranh thủy mặc nước sông.

Bên tai Khương Diệu vang lên vô số tiếng vang, chỉ trong phút chốc, trăm nghìn cây cỏ đơm hoa nở rộ.